

Arrest

nr. 193 918 van 19 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 31 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 juni 2017 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 augustus 2017.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige zesde asielaanvraag deels steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk problemen met zijn autoriteiten die hem ervan zouden beschuldigen banden te hebben met de rebellen.

Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. X van 30 juni 2008 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en geen concrete elementen aannemelijk maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Zijn tweede asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen.

Verzoekers derde asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. X van 26 maart 2015 omdat zijn asielrelaas niet geloofwaardig is en er in Dagestan geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In het kader van verzoekers vierde asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 4 juni 2015 een beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoekers beroep tegen die beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. X van 22 september 2015.

Verzoeker diende nadien een vijfde asielaanvraag in, doch deed hier vervolgens afstand van en keerde vrijwillig terug naar zijn land van herkomst met behulp van IOM.

Ter ondersteuning van zijn huidige zesde asielaanvraag legt verzoeker bijkomende verklaringen af -hij verklaart op 8 april 2016 na afloop van een bezoekje aan de moskee tegenover het ziekenhuis van Khassavyurt door de ordediensten te zijn aangehouden en vervolgens meermaals te zijn ondervraagd en geconvoceerd omwille van het feit dat men hem ervan zou verdenken Syriëstrijders te ronselen- en volgende documenten neer: zijn reispaspoort, uitgereikt in maart 2016, zijn nieuwe reispaspoort, uitgereikt in augustus 2016, een pv van aanhouding d.d. 08/04/2016, een protocol van huiszoeking d.d. 09/04/2016, een protocol van huiszoeking d.d. 19/05/2016, een oproepingsbrief om zich te melden op 15/06/2016, een oproepingsbrief om zich te melden op 27/06/2016, een protocol van huiszoeking d.d. 27/06/2016, drie brieven van zijn advocaat d.d. 15/04/2016, 01/07/2016, en 11/08/2016, een brief van de "regionale maatschappelijk organisatie van veteranen en medewerkers van de ordestructuren", een medisch attest van de stadskliniek van Brest d.d. 17/07/2016, en documenten van de Poolse immigratiedienst die hem de toegang tot het Poolse grondgebied ontzeggen.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich

bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt de zesde en huidige asielaanvraag van verzoeker niet in overweging genomen omdat hij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt vooreerst gewezen op verzoekers voorgaande asielaanvragen en de beslissingen die in het kader hiervan werden genomen. Wat betreft verzoekers huidige asielaanvraag wordt vastgesteld dat verzoeker geen nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet aanbrengt die de kans aanzienlijk vergroten dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Uit het administratief dossier blijkt immers vooreerst, zo oordeelt de commissaris-generaal, dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken heeft aangebracht die betrekking hebben op de asielmotieven die hij in het kader van zijn voorgaande asielaanvragen heeft aangehaald, maar dat hij zich integendeel louter beperkt tot een vage verwijzing naar de asielmotieven uit het verleden welke op geen enkele wijze als aangetoond worden beschouwd. De ongeloofwaardigheid van die eerdere asielmotieven wordt, zo luidt de bestreden beslissing vervolgens, nog verder bevestigd door de vaststelling dat verzoeker nog tijdens zijn voorgaande asielprocedure afstand deed van zijn asielaanvraag en vrijwillig naar Dagestan terugkeerde met behulp van IOM, en hij, ofschoon hij werd uitgenodigd om op deze opmerkelijke vaststelling te reageren, geen aannemelijke verklaring wist te formuleren voor het vrijwillig stopzetten van een lopende asielprocedure. In zoverre verzoeker zijn nieuwe asielrelaas, met name dat hij is teruggekeerd naar zijn land van herkomst en daar opnieuw problemen zou gekregen hebben met de autoriteiten nadat hij geheel toevallig en eenmalig een moskee in Khassavyurt bezocht toen daar net een razzia plaatsvond, inhoudelijk opnieuw verbindt aan zijn eerder aangehaalde asielmotieven -hij vermoedt nog steeds om dezelfde redenen als destijds vervolgd te worden door de autoriteiten- wordt beklemtoond dat verzoekers voorgaande asielaanvragen allen werden afgewezen omdat aan zijn asielrelaas uit 2006 geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker kan zich, zo luidt het, dan ook niet dienstig beroepen op deze eerdere motieven om de geloofwaardigheid van de nieuw aangehaalde feiten te onderbouwen. Vervolgens wordt vastgesteld dat verzoekers kennis omtrent de context en de feiten waarvan hij het slachtoffer zou zijn geworden ontoereikend is, hetgeen, zo stelt de commissaris-generaal, de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas reeds ernstig compromitteert. Dienaangaande wordt o.a. gewezen op verzoekers gebrekkige kennis en interesse omtrent de omstandigheden en de nasleep van de razzia op 8 april 2016 alsook de vaststelling dat hij slecht op de hoogte blijkt te zijn van de algemene context waarbinnen die politierazzia kaderde. Gezien verzoekers gebrekkige kennis en flagrant gebrek aan interesse en inspanningen om zich over zijn situatie te informeren, kan geen geloof worden gehecht aan zijn aanwezigheid bij de razzia in Khassavyurt op 8 april 2016, aldus de commissaris-generaal die stelt dat bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die hiervan het gevolg zouden zijn geweest, zoals de verschillende huiszoekingen en convocaties. Voorts wordt erop gewezen dat de vaststelling dat verzoeker ook na zijn aanhouding aan de moskee en de hierop volgende vervolging van overheidswege nog een reispaspoort en visum kon bekomen, waarmee hij legaal en zonder noemenswaardige problemen zijn land van herkomst verliet, zijn geloofwaardigheid nog verder ondermijnt. Verzoekers handelswijze en publieke acties zijn, zo wordt geoordeeld, allerminst verenigbaar met zijn beweerde onderduiken in diezelfde periode en getuigen allerminst van een gegronde vrees voor vervolging door zijn eigen autoriteiten. De vaststelling dat verzoeker een authentiek paspoort kon verkrijgen in Dagestan, lang na de start van de vervolging door de overheid waarvan hij beweert het slachtoffer te zijn geweest, wijst, zo stelt de commissaris-generaal, wederom op de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde vrees voor vervolging door de autoriteiten van zijn land van herkomst. Met betrekking tot de veiligheidssituatie in Dagestan in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wordt op grond van de aan het administratief dossier gevoegde informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt geoordeeld dat burgers aldaar actueel geen reëel risico op ernstige schade lopen in de zin van

voormelde bepaling. De door verzoeker neergelegde documenten zijn, zo wordt vastgesteld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Hij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het uiteenzetten van enkele theoretische beschouwingen, en het op algemene wijze formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal), waarmee hij echter deze bevindingen niet ontkracht of weerlegt.

4.2. Verzoeker meent thans dat zijn huidige asielaanvraag in overweging dient te worden genomen omdat hij na zijn vorige, vijfde asielaanvraag -waarvan hij afstand deed- terug naar zijn land van herkomst is gereisd, waardoor onderhavige asielaanvraag volgens hem "dient (...) behandeld te worden als een eerste asielaanvraag".

Verzoeker, die de artikelen 50, 51/8 en 74/6, § 1bis, 9° van de vreemdelingenwet geschonden acht, verwijst dienaangaande naar rechtspraak van het Hof van Cassatie d.d. 21 januari 2014 welke, door verzoeker geciteerd, luidt als volgt: "De vreemdeling die nadat hij reeds eerder een of meerdere asielaanvragen heeft ingediend en effectief werd gerepatrieerd, terug het Rijk binnenkomt en er een asielaanvraag indient, kan niet worden beschouwd als "de vreemdeling die reeds een andere asielaanvraag heeft ingediend" in de zin van de voormelde bepaling (Artikel 74/6, § 1bis, 9° van de vreemdelingenwet). Aangezien de betrokkene na de verwijdering terug aan vervolging kan zijn blootgesteld, dient de ingediende aanvraag als een nieuwe aanvraag te worden aangezien."

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Voormeld artikel bepaalt aldus dat de commissaris-generaal de asielaanvraag in overweging neemt indien (i) de asielzoeker nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, of indien (ii) de asielzoeker voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10.

Verzoeker maakt niet aannemelijk, noch toont hij aan dat hij zich in een van voormelde gevallen bevindt nu in de bestreden beslissing omstandig wordt gemotiveerd dat hij geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Deze motieven worden door verzoeker in zijn verzoekschrift geenszins ontkracht of weerlegd zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Verzoeker heeft voorheen evenmin het voorwerp uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen met toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10 van de vreemdelingenwet. Verzoekers argumentatie dat zijn asielaanvraag in overweging dient te worden genomen omdat hij terug naar zijn land van herkomst is gereisd, vindt geen grondslag in voormeld artikel noch in enige andere wettelijke of verdragsrechtelijke bepaling.

Verzoeker verwijst naar de artikelen 50, 51/8 en 74/6, § 1 bis, 9° van de vreemdelingenwet, doch uit deze bepalingen kan geenszins worden afgeleid dat verzoekers asielaanvraag in overweging dient te worden genomen omdat hij na zijn vijfde asielaanvraag, vrijwillig nota bene –van een repatriëring zoals in het arrest van het Hof van Cassatie is dus geen sprake-, naar zijn land van herkomst is teruggekeerd.

Artikel 74/6, §1 bis, 9° kan te dezen overigens niet dienstig worden aangevoerd daar huidig beroep een beslissing van de commissaris-generaal houdende de weigering van in overwegingname als voorwerp heeft, terwijl in voormeld artikel bepaald wordt in welke gevallen een vreemdeling die het Rijk is binnengekomen zonder te voldoen aan de in artikel 2 gestelde voorwaarden of wiens verblijf opgehouden heeft regelmatig te zijn en die een asielaanvraag indient, door de minister of zijn gemachtigde in een welbepaalde plaats kan worden vastgehouden teneinde de effectieve verwijdering van het grondgebied van de vreemdelingen te waarborgen. Van het vasthouden in een welbepaalde plaats is in casu echter helemaal geen sprake; de bestreden beslissing wordt genomen in overeenstemming met artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet waarbij de commissaris-generaal bij voorrang onderzoekt of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

De door verzoeker aangehaalde rechtspraak van het Hof van Cassatie kan derhalve niet dienstig worden aangevoerd daar deze betrekking heeft op **“de vreemdeling die reeds een andere asielaanvraag heeft ingediend” in de zin van artikel 74/6, § 1bis, 9°, Vreemdelingenwet.**”, terwijl in casu van een mogelijke detentie van verzoeker geen sprake is. Verzoeker lijkt er bovendien aan voorbij te gaan dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet voorziet dat de verzoekende partij die een “volgende asielaanvraag indient” een verklaring kan afleggen over haar nieuwe elementen. Verzoeker werd trouwens op 11 april 2017 door het Commissariaat-generaal gehoord en had tijdens het urenlange verhoor aldaar uitgebreid de mogelijkheid om o.a. over zijn terugkeer naar Dagestan en zijn actuele vrees voor vervolging toelichting te geven.

4.3. De vaststelling dat verzoeker in het kader van zijn eerdere, voorgaande asielprocedure afstand deed van zijn vijfde asielaanvraag en met behulp van IOM (Internationale Organisatie voor Migratie) vrijwillig terugkeerde naar Dagestan doet, in weerwil van zijn algemene verzuchtingen hieromtrent, wel degelijk en op ernstige wijze verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door hem bij zijn vorige asielaanvragen ingeroepen en ongeloofwaardig bevonden asielmotieven. De vaststelling dat een asielzoeker vrijwillig terugkeert naar zijn land van herkomst, stemt immers geenszins overeen met, doch staat haaks op en ondergraaft dan ook op fundamentele wijze de ernst en geloofwaardigheid van de vrees voor vervolging die of het risico op ernstige schade dat hij aldaar beweert te lopen.

4.4. Verzoekers huidig algemeen betoog in zijn verzoekschrift dat “Vraag aan eender welke Belg naar de naam van de kerk in zijn dorp of de naam van de priester die daar de mis opdiert, en het zal blijken dat velen dit niet weten. Vraag aan eender welke beklagde in gewone strafdossiers hoe het verder is gelopen met zijn medebeklaagden, en het zal blijken dat een goed deel inderdaad enkel met hun eigen situatie bezig is en zelden details zal kunnen geven over medebeklaagden”, biedt geen verklaring of rechtvaardiging voor en verschoont allerminst de in zijnen hoofde vastgestelde manifest gebrekkige kennis en interesse omtrent de (algemene) context, de omstandigheden en de nasleep van de politierazzia in Khassavyurt op 8 april 2016 waarbij hij beweerdelijk persoonlijk betrokken was en (nog steeds) onterecht slachtoffer van zou zijn. Van een asielzoeker kan en mag immers in alle redelijkheid worden verwacht dat hij over een gedegen en gedetailleerde kennis beschikt van en voldoende duidelijke en concrete informatie kan verstrekken omtrent de feiten die hij inroept en die aan de basis zouden liggen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, minstens wordt verwacht dat hij ernstig en veelvuldig tracht op de hoogte te komen van de stand van zaken en de evolutie van zijn problemen. Van een kandidaat-vluchteling mag namelijk een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht, waarbij deze geregeld inspanningen moet doen om zich te informeren omtrent de evolutie en de actuele ontwikkelingen van zijn problemen. Informatie, en in het bijzonder actuele informatie, is immers van primordiaal belang om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten. Gelet op het feit dat verzoekers beweerde persoonlijke betrokkenheid bij de razzia in Khassavyurt op 8 april 2016 aan de basis zou liggen van zijn problemen, vlucht uit zijn land van herkomst en vrees voor vervolging, kon en mocht van hem redelijkerwijze een gedegen kennis en uitgebreide interesse hieromtrent worden verwacht, waar hij echter in gebreke blijft. Verzoekers vastgestelde gebrekkige kennis en interesse dienaangaande, welke hij geenszins ontkracht of weerlegt en waarvoor hij geen afdoende verklaring biedt, doen op ernstige wijze afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van zijn asielrelaas, en keren zich tegen de door hem voorgehouden vervolging.

4.5. Verzoeker gaat daarenboven niet in op, en ontkracht, noch weerlegt alzo geenszins de pertinente motivering uit de bestreden beslissing waar op goede gronden en terecht het volgende wordt vastgesteld: “De vaststelling dat u ook na uw aanhouding aan de moskee en hierop volgende vervolging van overheidswege nog een reispaspoort en visum kon bekomen, waarmee u legaal en zonder

noemenswaardige problemen uw land van herkomst verliet (CG p.3, CG p.15-16), ondermijnt uw geloofwaardigheid nog verder. Immers, hoewel u herhaaldelijk beweerde van juli tot december 2016 ondergedoken te hebben geleefd (CG p.15-16) , blijkt uit uw overige verklaringen eveneens dat u in deze periode zowel binnen als buiten de Russische federatie rondreisde met uw eigen reispaspoort en zich tot verschillende (overheids)instanties wendde (Ibid.). Zo reisde u naar het buitenland en probeerde u 18 keer de Poolse grens over te steken (CG p.15). Toen dit niet lukte, reisde u helemaal terug naar Dagestan, vroeg u een nieuw reispaspoort aan, hetgeen u na aftekenen kon afhalen bij de officiële paspoortdienst in Makhachkala (CG p.3-4, p. 15). Met dit nieuwe paspoort reisde u vervolgens eerst naar Moskou en Min Vody om visa aan te vragen bij de Spaanse en Italiaanse vertegenwoordigingen (CG p. 15-16), om tot slot nogmaals helemaal door te reizen tot aan de Poolse grens. Dergelijke handelswijze en publieke acties zijn allerminst verenigbaar met uw beweerde onderduiken in diezelfde periode en getuigt allerminst van een gegronde vrees voor vervolging door uw eigen autoriteiten. Hiermee geconfronteerd onderneemt u zelfs geen ernstige poging om hiervoor een verklaring te bieden en reikte uw 'verklaring' weinig verder dan "dat klopt" (CG p. 16) In reactie op de confrontatie met de afgifte van uw nieuw reispaspoort in dezelfde periode als uw beweerde "onderduiken", gaf u plots te kennen dat anderen in uw plaats de aanvraag en de opmaak van het paspoort voor u hadden geregeld en u via een tussenpersoon uw paspoort liet thuisbezorgen (CG p.16), een verklaring die geheel in tegenstrijd is met uw eerdere verklaring, toen u nog duidelijk stelde dat u het paspoort na tussenkomst van een bemiddelaar gewoon zélf bij de paspoortdienst van Makhatchkala ging afhalen en er bovendien moest tekenen voor ontvangst (CG p.3). Van de tussenpersoon die u zou geholpen hebben kan u voorts onaannemelijk weinig vertellen: u kent zijn volledige naam niet en ontkent aanvankelijk dat hij zelf iemand kende bij de paspoortdienst. Gevraagd op welke manier deze persoon dan kon bemiddelen, gezien hij zelf niemand kende, suggereert u slechts dat hij 'misschien toch iemand kende daar' (CG p.4). Gezien uw onaannemelijk vage en incoherente verklaringen omtrent de beweerde "tussenpersoon" kan aan dit aspect van uw verklaring evenmin geloof worden gehecht. De vaststelling dat u een authentiek reispaspoort kon verkrijgen in Dagestan, lang na de start van de vervolging door de overheid waarvan u beweert het slachtoffer te zijn geweest, wijst wederom op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde vrees voor vervolging door de autoriteiten van uw land van herkomst." Deze pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal blijven, nu zij op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, onverminderd gehandhaafd.

Dergelijk algemeen en weinig of niet ernstig verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te ontkrachten.

4.6. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal opgenomen in het administratief dossier blijkt niet en verzoeker brengt zelf geen concrete en objectieve gegevens aan waaruit zou blijken dat de situatie in Dagestan van die aard is dat burgers er actueel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 18 juli 2017, verwijst verzoekende partij vooreerst naar rechtspraak van het Hof van Cassatie van 21 januari 2014, en wijst zij er op dat zij terugkeerde naar haar land van herkomst, zodat rekening houdend met deze rechtspraak, haar zesde asielaanvraag diende beschouwd te worden als een eerste asielaanvraag en bijgevolg ten gronde moest behandeld worden. Voorts wijst de Raad er op dat verzoekende partij uitvoerig werd gehoord. Volgens verzoekende partij wordt het haar verweten dat zij vrijwillig terugkeerde terwijl zij eigenlijk terugkeerde omdat zij hier al zo vaak was afgewezen. Om die reden en omdat haar problemen eigenlijk al lang geleden plaatsvonden was verzoekende partij van oordeel dat zij het risico kon nemen om terug te keren naar haar land van herkomst. Verzoekende partij benadrukt dat haar vrees reëel is en zij zeer veel documenten heeft ingediend. Verzoekende partij beklaagt er zich over dat haar documenten worden afgewezen omdat deze vals zouden zijn. Zij legt uit dat het visum en het paspoort inderdaad zijn bekomen door iemand te betalen, en deze dus illegaal zijn bekomen. De andere documenten zijn volgens verzoekende partij echter allemaal authentiek en ondersteunen haar relaas en vrees.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 18 juli 2017 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van een aantal in haar verzoekschrift aangevoerde argumenten, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

Met het opnieuw verwijzen naar de rechtspraak van het Hof van Cassatie van 21 januari 2014 en het wederom stellen dat haar huidige asielaanvraag diende beschouwd te worden als een eerste asielaanvraag gelet op haar terugkeer naar haar land van herkomst, wijst de Raad erop dat verzoekende partij hiermee de grond in de beschikking niet ontkracht.

Het arrest van het Hof van Cassatie waarnaar verzoekende partij verwijst bepaald onder andere dat *“De vreemdeling die nadat hij reeds eerder een of meerdere asielaanvragen heeft ingediend en effectief werd gerepatriëerd, terug het Rijk binnenkomt en er een asielaanvraag indient, kan niet worden beschouwd als **“de vreemdeling die reeds een andere asielaanvraag heeft ingediend” in de zin van artikel 74/6, § 1bis, 9o, Vreemdelingenwet.**”* Dit heeft betrekking op een mogelijke detentie van de verzoekende partij waarvan *in casu* geen sprake is.

In de beschikking wordt dienaangaande het volgende gesteld:

“Verzoeker verwijst naar de artikelen 50, 51/8 en 74/6, §1 bis, 9° van de vreemdelingenwet, doch uit deze bepalingen kan geenszins worden afgeleid dat verzoekers asielaanvraag in overweging dient te worden genomen omdat hij na zijn vijfde asielaanvraag, vrijwillig nota bene –van een repatriëring zoals in het arrest van het Hof van Cassatie is dus geen sprake-, naar zijn land van herkomst is teruggekeerd. Artikel 74/6, §1 bis, 9° kan te dezen overigens niet dienstig worden aangevoerd daar huidig beroep een beslissing van de commissaris-generaal houdende de weigering van in overwegingname als voorwerp heeft, terwijl in voormeld artikel bepaald wordt in welke gevallen een vreemdeling die het Rijk is binnengekomen zonder te voldoen aan de in artikel 2 gestelde voorwaarden of wiens verblijf opgehouden heeft regelmatig te zijn en die een asielaanvraag indient, door de minister of zijn gemachtigde in een welbepaalde plaats kan worden vastgehouden teneinde de effectieve verwijdering van het grondgebied van de vreemdelingen te waarborgen.” Verzoekende partij gaat er bovendien aan

voorbij dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet voorziet dat de verzoekende partij die een “volgende asielaanvraag indient” een verklaring kan afleggen over haar nieuwe elementen. Daarnaast werd verzoekende partij op 11 april 2017 door het Commissariaat-generaal gehoord (adm. doss., stuk 4) en kon zij daar onder andere toelichting geven over haar terugkeer naar Dagestan en haar actuele vrees voor vervolging.

Zo verzoekende partij ter terechtzitting voorhoudt dat zij eigenlijk terugkeerde omdat zij hier al zo vaak was afgewezen en omdat haar problemen eigenlijk al lang geleden plaatsvonden, herneemt de Raad dat dit geen aannemelijke verklaring biedt voor het vrijwillig stopzetten van een lopende asielprocedure. De vaststelling dat verzoekende partij in het kader van haar eerdere, voorgaande asielprocedure afstand deed van haar vijfde asielaanvraag en met behulp van IOM (Internationale Organisatie voor Migratie) vrijwillig terugkeerde naar Dagestan doet wel degelijk en op ernstige wijze verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door haar bij haar vorige asielaanvragen ingeroepen en ongeloofwaardig bevonden asielmotieven. De vaststelling dat een asielzoeker vrijwillig terugkeert naar zijn land van herkomst, stemt immers geenszins overeen met de ernst en geloofwaardigheid van de vrees voor vervolging die of het risico op ernstige schade dat verzoekende partij aldaar beweert te lopen.

Voorts dient vastgesteld te worden dat verzoekende partij volgende motieven van de bestreden beslissing en de beschikking niet ontkracht met concrete en valabele argumenten: “(...)biedt geen verklaring of rechtvaardiging voor en verschoont allerminst de in zijnen hoofde vastgestelde manifest gebrekkige kennis en interesse omtrent de (algemene) context, de omstandigheden en de nasleep van de politierazzia in Khassavyurt op 8 april 2016 waarbij hij beweerdelijk persoonlijk betrokken was en (nog steeds) onterecht slachtoffer van zou zijn. Van een asielzoeker kan en mag immers in alle redelijkheid worden verwacht dat hij over een gedegen en gedetailleerde kennis beschikt van en voldoende duidelijke en concrete informatie kan verstrekken omtrent de feiten die hij inroept en die aan de basis zouden liggen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, minstens wordt verwacht dat hij ernstig en veelvuldig tracht op de hoogte te komen van de stand van zaken en de evolutie van zijn problemen. Van een kandidaat-vluchteling mag namelijk een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht, waarbij deze geregeld inspanningen moet doen om zich te informeren omtrent de evolutie en de actuele ontwikkelingen van zijn problemen. Informatie, en in het bijzonder actuele informatie, is immers van primordiaal belang om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten. Gelet op het feit dat verzoekers beweerde persoonlijke betrokkenheid bij de razzia in Khassavyurt op 8 april 2016 aan de basis zou liggen van zijn problemen, vlucht uit zijn land van herkomst en vrees voor vervolging, kon en mocht van hem redelijkerwijze een gedegen kennis en uitgebreide interesse hieromtrent worden verwacht, waar hij echter in gebreke blijft. Verzoekers vastgestelde gebrekkige kennis en interesse dienaangaande, welke hij geenszins ontkracht of weerlegt en waarvoor hij geen afdoende verklaring biedt, doen op ernstige wijze afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van zijn asielrelaas, en keren zich tegen de door hem voorgehouden vervolging.(...)”

Verzoekende partij verwijst vervolgens naar de documenten die zij heeft bijgebracht. Het hoeft evenwel geen betoog dat het louter verwijzen naar de door haar neergelegde stukken en volharderen in de bewijswaarde ervan, de in de bestreden beslissing gedane bevindingen omtrent deze documenten geenszins weerlegt noch ontkracht. Voorts gaat verzoekende partij er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en het feit dat verzoekende partij haar vervolgingsfeiten naar aanleiding van de politierazzia niet aannemelijk heeft gemaakt, en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat er in de Russische federatie een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling kunnen verkregen worden, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan volgende door verzoekende partij neergelegde documenten: een pv van aanhouding d.d. 8 april 2016, een protocol van huiszoeking d.d. 9 april 2016, een protocol van huiszoeking d.d. 19 mei 2016, een oproepingsbrief om zich te melden op 15 juni 2016, een oproepingsbrief om zich te melden op 27 juni 2016, een protocol van huiszoeking d.d. 27 juni 2016, drie brieven van haar advocaat d.d. 15

april 2016, 1 juli 2016, 11 augustus 2016, een brief van de “regionale maatschappelijk organisatie van veteranen en medewerkers van de ordestructuren”, en een medisch attest van de stadskliniek van Brest d.d. 17 juli 2016.

Waar verzoekende partij voorts uitlegt dat het visum en het paspoort inderdaad zijn bekomen door iemand te betalen en deze dus illegaal zijn bekomen, weerlegt noch ontkracht zij hiermee de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat zij in reactie op de confrontatie met de afgifte van haar nieuw reispaspoort in dezelfde periode als haar beweerde “onderduiken”, hoewel zij eerst verklaarde dat zij haar paspoort na tussenkomst van een bemiddelaar gewoon zelf bij de paspoortdienst van Makhatchkala ging afhalen en er bovendien moest tekenen voor ontvangst (gehoor, 3), plots te kennen gaf dat anderen in haar plaats de aanvraag en de opmaak van het paspoort voor haar hadden geregeld en zij via een tussenpersoon haar paspoort liet thuisbezorgen (gehoor, 16). Verzoekende partij gaat met haar verweer ook volledig voorbij aan wat in de bestreden beslissing vervolgens wordt opgemerkt: *“Van de tussenpersoon die u zou geholpen hebben kan u voorts onaannemelijk weinig vertellen: u kent zijn volledige naam niet en ontkent aanvankelijk dat hij zelf iemand kende bij de paspoortdienst. Gevraagd op welke manier deze persoon dan kon bemiddelen, gezien hij zelf niemand kende, suggereert u slechts dat hij ‘misschien toch iemand kende daar’ (CG p.4). Gezien uw onaannemelijk vage en incoherente verklaringen omtrent de beweerde “tussenpersoon” kan aan dit aspect van uw verklaring evenmin geloof worden gehecht.”* De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar deze stelt dat de vaststelling dat verzoekende partij een authentiek reispaspoort kon verkrijgen in Dagestan, lang na de start van de vervolging door de overheid waarvan zij beweert het slachtoffer te zijn geweest, wederom wijst op de ongeloofwaardigheid van haar beweerde vrees voor vervolging door de autoriteiten van haar land van herkomst.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

6. Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS